

פרשת פנחס

המאור שבתורה

הפטרה "דברי ירמיהו"

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

שבת כא' תמוז התשפ"ד

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:24	20:14	י-ם
19:23	20:13	ת"א
19:26	20:16	חיפה
19:23	20:13	ב"ש

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יעב דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עטר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

הלויים היו המעטים שבכל השבטים (שהיו דלים מכל השבטים) כל פיקודי הלויים אשר פקד משה ואהרן על פי ה' למשפחתם כל זכר מבן חודש ומעלה שניים ועשרים אלף ואע"פ שהיו מונים אותם מבן חודש ומעלה **היו מועטים** שהארון היה מכלה בהם וכנגד זה מצינו בדברי הימים שהיו מרובים מכל השבטים באופן יחסי כדכתיב "ויספרו הלויים מבן שלושים שנה ומעלה ויהי מספרם לגולגלותם לגברים שלושים ושמונה אלף" (דברי הימים א' כ"ג,ג) מהיכן שינוי זה? אלא לפני מתן תורה היו הלויים המיוחסים לכל שבט שקד להשתדך עמם ואילו לאחר זמן הושוו כולם וחדל דבר זה והיו **משתדכים** בינם לבין עצמם ולכן גדל מספרם.

למה לא נאמר אצל הלויים שהמניין יהיה לגולגלותם?
בדרך החידוד יש לומר כי יש מציאות של תינוק בעל **שני ראשים** אלא שהוא טריפה ואינו חי י"ב חודש, ולכן בישראל שנמנו מבן עשרים שנה, שלא היה חשש למקרה כזה, נאמר לגולגלותם אבל בלויים שנמנו מבן חודש היה מקום לחוש לתינוק עם שני ראשים, ושוב לא היו יודעים את **מספרם המדויק** של אנשים ולכן לא נאמר שם: "לגולגלותם" שבאמת לא נמנו אלא לפי הגופים.

סוד הצלחתו בקרב הקהילה היה בזכות מסירותו ועבודתו, הרב **ציון** לוי זצ"ל היה בבחינת 'יורד משה אל העם'. ומסר נפשו מעל **כיובל שנים** עבור צאן מרעיתו. ארע פעם אשר יהודי בעל חנות לא אבה לסוגרה בשבת, הרב הזהירו כי יחרימו. משלא שעה הלה להתראה, קם הרב ועשה מעשה. שום יהודי לא פקד מאז אותו יום את חנות החנווני. הלה ניחם על מעשיו **וביקש מהרב** כי יסיר ממנו את החרם, אך הרב לא הסכים ולבסוף נאלץ בעליה לסוגרה.

בסופו של דבר כשאדם מתפכח הוא מבין שהתהליך הוא "ממך אליך אברח": הוא מנסה לברוח **מהקשיים הטבעיים** שגור עליו הבורא אלא שהוא רואה שהתחליפים אינם כה ערבים והוא **מעדיף לחזור שוב** אל מה שנתן לו הבורא מלכתחילה...

לע"נ **רחל (רשל) אלבו** בת קלרה

כל עוד אדם מרגיש כאב, הוא חי כל עוד אדם מרגיש כאבם של אחרים הוא בן אדם.

כתב רבי אהרן מקרלין זצ"ל: "אהובי אחיי תאמינו לי אשר מה שהיו צריכים להשיג בכמה ימים וחודשים אפשר כעת לתקן בשעה אחת, מחמת שכעת העולם הוא **יתר בשפלות** בבחינת "רגל", חס הקב"ה על עולמו ומוריד קדושתו למטה. וכעת שורה קדושתו למטה לארץ וזהו **עיקר העליה** של העוה"ז."

כוונה פשוטה
גם אם כוונתו של אדם בעשיית מצווה היא פשוטה ביותר, שכך ציווה הקב"ה, בלי כל כוונות פנימיות, היא עולה לגובהי מרומים; זו "חוקת התורה".

קדושת שבת גדולה מאד ובקושי התירו לומר שלום בשבת, ראה בדיבור אחד כמה החמירו.

עידודו של רבי **מסעוד סאסי** זצ"ל לצניעות וטהרה הייתה בחשיבות עליונה אצלו, בעניין זה פעל רבות כלפי אותם זוגות אשר באו לבקש כי **יפעל עבורם ישועה**, לא פעם שעמדו לפניו אנשים עתירי נכסים אשר חפצו למסור לידו סכומי עתק במאות אלפים, רק שיפטור אותם מקבלה על שמירת קדושתם וטהרתם, אך הוא סרב וטען לפנייהם, הקב"ה עשיר יותר... **והוא משפיע** אין סוף... ואין הקב"ה חפץ אלא במעשים ושמירת קדושתם של ישראל ובעד זה הוא משפיע עלינו ישועה ממרום.

כשם שהשור אינו רואה את קדנותיו המנגחות, כך אין האדם רואה ומרגיש באכזריותו.

קדושה פשוטה
גנב גנב צעק בעל השדה כשראה אדם עומד בתוך שדה התות שלו **ולועס** האיש הבחין בבעל השדה המתקרב ומיהר להשליך את התותים שהיו בידו תפס את רגליו וברח.
בעל השדה תפס אותך "מה יש לך ביד?" "אין לי כלום" היתמם האיש והציג את ידיו הריקות. "נכון, אמר בעל השדה בעודו מביט על ידיו המוכתמות של האיש "באמת שאין לך כלום כי השלכת את הכל. אבל **ידך המוכתמות** מעידות שקטפת תותים מהשדה שלי. - כדי להתרחק מן הרע לא די להשליך לא די להרפות לפעמים אדם עוזב את הרע אבל העזיבה היא טכנית בלבד ובמחשבותיו הוא עדיין קשור לשם, ידיו עדיין מוכתמות הוא שייך לשם.
התנתקות אמיתית כרוכה בנקיון בשפשוף וקראוף **בהתנתקות מוחלטת מהרע** לא רק במעשים אלא גם בלב להיות נקי לגמרי. (העורך)

בכל דרכיך דעוהו לפני כל לעיסה ולעיסה

בסעודות שבת המלכה נהג רבינו חכם **מונשה מונחם** לומר הפסוק: "בכל דרכיך דעוהו", למען לא ישיח דעתו מהשי"ת והיה מכווין באכילתו שהינו אוכל לשם שמים ולקיים מצוות עונג שבת קודש. כן נהג לומר לשם יהוד **לפני כל סעודה** כמובא בסידור ובפזמונים לשבת.

ובכלל בין בחול ובין בשבת היה אוכל בקדושה גדולה ומסתפק במועט ומטרתו באכילה היתה אך ורק בכדי שיהיה לו כח לעבודתו יתברך. והיה אומר דברי תורה בסעודה ו"מזמור לדוד", כמובא בסה"ק "בן איש חי" לרבינו **יוסף חיים זיע"א**.

אדם רע-שלשלות הרע שלו כובלות אותו,

וקשה לו להיחלץ מהו.

מדוע נסע באוטובוס דוקא?

מעשה והגיע רבינו **שמועון שקאב** צ"ל דרווניק עיר הקיט שליד ווילנא, כדי לדרוש ברופאים ומצא שם שנים מתלמידיו, אחרי שנבדק על ידי הרופאים ועמד לשוב לגרודנה, הציעו לו התלמידים **שיצטרפו אליו** וישכרו ביחד מונית, כדי לחסוך ממנו את הטלטול הקשה בנסיעה באוטובוס ציבורי רגיל, בהיותו תשוש ומפולג בזקנה. אולם רבינו לא בנקל הסכים להם, בחששו שמא מחיר הנסיעה במונית יקר יותר, ומאחר שהוא נוסע עכשיו על חשבון הישיבה היה **חס על כל פרוטה**. הוא הורה להם שיבררו אצל הנהג את גובה המחיר, ואם ההפרש גדול, לא ישכרו את המונית וייסעו באוטובוס. סוף דבר היה, ששני התלמידים, המסורים לרבים עד מאד, הסתירו מידיעתו את המחיר האמיתי, כדי שייסכים לנסוע במונית, **והשלימו מכספם** את ההפרש.

משולחן גבוה

דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב **ראובן אלבז שליט"א**

סיפור אופלא עד מאוד התרחש בזמן מלחמת תש"ח. באותה מלחמה שפרצה בכל גבולות ארץ ישראל נכבשה העיר העתיקה של ירושלים. נקדים ונציין כי במשך תשע עשרה שנים הייתה ירושלים העתיקה בידי האוייב עד אשר בעזרת ה' יתברך שוחררה בכ"ח באייר תשכ"ז במלחמה קצרה שנודעה בהיסטוריה בשם "מלחמת ששת הימים" מימדי ההרס שחוללו הירדנים ברובע היהודי של ירושלים העתיקה התגלו רק לאחר מלחמת ששת הימים. הם הרסו בתי מדרשות ונתעו ושברו מכל הבא ליד. כל בתי הכנסת שברובע היהודי נהרסו ואף את ספרי התורה שרפו בידיהם הטמאות. הירדנים לא הסתפקו בזאת ופנו אף להציק לשוכני עפר: הם פנו להר הזיתים ושם בבית העלמין המקודש הרסו מצבות. במקום **המצבות** ההרוסות החלו **לסלול כביש**. לשם כך הובא טרקטור אשר החל לחרוש וליישר את הקרקע. מצבה אחר מצבה התמוטטה תחת עוצמתו של הטרקטור עד שהגיע לשטח קברו של **"אור החיים"** הקדוש. כאשר הגיע הטרקטור לציון בכדי להורס את המצבה לצורך סלידת הכביש לא עלתה בידו.

רק נגע הטרקטור במצבה, מיד התרפך והנהג נפל ומת במקום. הירדנים תלו את הדבר בטרקטור. הם חשבו שכנראה חל קלקול במנוע ויש להביא מיד מומחה שיתקן את הטרקטור. המכונאי הגיע, תיקן משה שנראה לו ומיד לאחר מיכן הגיע נהג אחר על מנת לסיים את משימת קודמו: הרס מצבות. אולם אך נגע קצה הטרקטור במצבה של הרב ומיד התהפך והנהג נהרג. עכשיו הרגישו הירדנים שקיים קושי מסוים אך עדיין שייכו אותו לטרקטור ולא נבנעו. ברוב לב, במחשבה של "כוחי ועוצם ידי" ביקשו לנתץ את המצבה ויהי מזה. לשם כך לקחו **כביש כבד** במטרה להרוס את המצבה אולם, כאשר הרים הערבי את הפטיש נשמט זה מידו ורויץ את ראשו. הפעם, **גם הירדנים נבהלו** וידעו שיש דברים בגו.

הם התרחקו מיד מהמקום ואיש לא העז לגעת יותר בקברו של הרב הקדוש. וכך הוא נשאר על תלו עד היום הזה.

שבת שלום לכל בית ישראל

קמץ נכנס למונית, ושואל

כמה עולה נסיעה לאדם אחד מפה ועד לרחוב ברלין, אז הנהג מונית אומר לו 100 שקלים, אומר הקמץ בסדר, והם נוסעים, כשהם מגיעים לשם מושיט הקמץ רק 50 שקלים לנהג, אז הנהג שואל אותו: למה 50, אמרתי 100. אז הקמץ ענה לו: נכון, **אבל מה אתה לא נסעת א'?**

אדם יכול לסבול קור וחום- כי איננו יחיד בזה...

והעולה על כל הייתה

שקידתו העצומה בתורה בכל מצב של רבנו **אפרים הכהן** צ"ל מאהבת תורה שייקדה בליבו. סיפר בנו הגאון רבי **שלום כהן שליט"א**, שכשהיה רבי אפרים אביו מזרוזו לשקידת התורה, סיפר על עצמו, כי בימי העמידה קיבל עליו **עשרים וחמישה** מנהגים קשים ועמד בהם שנים רבות. אחד מהם- שלא יפסיק מלימודו הן בשבתו בביתו, הן בלכתו בדרך והן כשמתעסק בעסקיו. כך מופלג היה בהתמדת התורה ושקידתה.

במצב שכזה אין פלא אפוא כי זכה למדרגות גבוהות בקדושה. העיד עליו הג"ר **'הודה צדקה** צ"ל, כי זכה רבי אפרים לרוח הקודש. מסופר, כי היה **מביט בפניו של אדם**, ואומר לו את המעשים הרעים שעשה. ולכן אנשים שכאלה בורחים היו מלפניו, שלא יבחין במעשיהם.

למה אחרים מקבלים את העלון ראשונים ואתה לא?!
בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

תשאיר מקצת דין בקולמוסך, לא את הכל עליך לכתוב...

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשיד, דינה בת והב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יחיא בן לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, נעימה בת עזיזה, כרמלה בת סעידה, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה. פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד בן איונה, מרים בת זוהרה, הרב אלעזר בן שמחה, הרב יהודה יאיר, יחזקאל ושמאל בני שמחה, רפאל ואלברט בני קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אברגיל, ישראל בן שמחה סגן, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, חכם יהודה בן חנה פתיאי, שלמה בן דונה, חנה בת אסתר דמגי יפה בת לאה, יעקב בן שרה ברסקה, החסיד מנשה בן רחמה **מורן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

רבנו הרב בן ציון

אבא שאול צ"ל היה מוסר מידי שבת לכלל הציבור, היה האולם מלא עד אפס מקום, כשחלק ניכר מן הציבור נאלץ להישאר בעמידה.

רבנו היה מעיר מידי פעם: במטותא מהיושבים, **שיתחלפו** עם העומדים כדי שלא יתעייפו בעמידתם זמן ממושך! רבנו הגדול צ"ל מסר את נפשו לקידום והתעלות כל תלמידיו, לרבות קשי ההבנה שבהם. טרח **לחזור איתם** את העניין הנלמד פעמים רבות. וחביבם באהבה. סבלנות ומסירות אין קץ.

שני חברים שלא

התראו הרבה שנים נפגשים בביתו של אחד מהם, אחד מהם בשם גיל הפך להיות עשיר מאוד ורצה להשוויץ על ידידו משכבר הימים ואמר לו הבית שלך מאוד נאה, אבל אצלי, אם אני עולה על החמור שלי בבוקר עם הזריחה בצד אחד של הבית אני לא מספיק להגיע לצד השני לפני השקיעה,

אז החבר שלו אמר לו: באמת, גם לי היה חמור

שהלך כל כך לאט, **מכרתי אותו.**

מירותיה הנעלות של אשת ר' **שמועון קרליץ** צ"ל שעמדו לה להיות אשה כשירה, העושה רצון בעלה, הפליאו כל רואיה. בטוב, אשר שפע מלכה, חיממה את לב זולתה, כשהיא **מאצילה מרוחה** על כל קשה-יום. אף מחשבותיה, היו נתונות תדיר למען הבריות, ורגשי נשיאה בעול היו נר לרגליה, וכאשר היו קולטות אזניה איזו שהיא צרה שבאה על פלוני, היה לבה נעשה חידודים חידודים, על דבר צרתו של הזולת. וכבר היה מעשה,

כאשר פעם אחת שבה מקניה במכולת, וכעבור רגעים אחדים הוועקו בני המשפחה אליה, כי לא חשה בטוב, **עד כדי עלפון**, והיה צורך להזעיק רופא אל הבית. התברר, אפוא, כי בהיותה במכולת שמעה מספרים ששני חיילים נהרגו, ומרוב צער על שמועה כי באה, נפלה כמתעלפת...